

גיל ההתבגרות בקולנוע

תוכן עניינים

פרק ראשון - מבוא, מהו גיל ההתבגרות

פרק שני - סרטי גיל ההתבגרות לאורך ההיסטוריה

פרק שלישי - "אמריקן פאי"

פרק רביעי - "יש לה את זה"

פרק חמישי - "יומן נעורים"

ביוגרפיה

מבוא

קולנוע הוא אמצעי רב עוצמה מבחינה חווייתית ורגשית, המפעיל את קסמו ומאפשר לגעת בתכנים מורכבים ורגישים כמו גם בנושאים קשים ולטפל בהם בצורה חווייתית ומעניינת. הקולנוע, הוא המדיה שמתחברת בצורה הטובה ביותר, כיום, אל ילדים ונוער.

בחרתי לעסוק בנושא גיל ההתבגרות מכיוון שזהו נושא מרתק ומעניין. אין לי ספק שהנושא מסקרן לא רק אותי ואת בני גילי שוודאי שמתעניינים אלא גם את המבוגרים, ההורים שלנו, שמתמודדים איתנו יום יום. העבודה אילצה אותי לקרוא חומר רב בנושא, שבו נחשפתי לצדדים שונים ונקודות מבט חדשות שעוררו בי מחשבות ומסקנות על גיל ההתבגרות. נדמה שזו בעצם אחת המטרות של סרטים אלה, לעורר מחשבות, להגיע למסקנות ואפילו לחנך את המתבגרים בדרך עקיפה, לא בדרך של הטפת מוסר גלויה ושיפוטית כמו שעושים בדרך כלל ההורים והמורים. הסרטים מספקים תשובות לחידות ומועקות שמציקות לנו בגיל הזה, הבמאים גורמים לנו להזדהות עם הגיבורים בני גילנו ולהרגיש את תחושותיהם. בדרך עקיפה, מעבירים לנו הבמאים מוסר השכל וכן מציעים לנו את הדרך הנכונה (לדעתם) שבה על המתבגרים לנהוג כאשר הם נתקלים בסיטואציות דומות בחייהם הפרטיים.

ישנם סרטים רבים כיום שעוסקים בנושא גיל ההתבגרות אני בחרתי בשלושה סרטים שלדעתי ביחד מכילים את כל הבעיות העיקריות של הגיל המסובך והלא יציב הזה. "אמריקן פאי", "יש לה את זה" ו"יומן נעורים" - סרטים אלא נוגעים בנושאים העיקריים, אהבה, יחסי מין, בית ספר, הורים וסמים. נהנתי להכיר את הסרטים, ודרכם ללמוד עוד דבר או שניים על גיל ההתבגרות. הסרטים סיפקו לי ידע מעמיק יותר בנושאים מביכים שלעולם לא העזתי לשאול עליהם.

מהו גיל ההתבגרות?

תקופת "גיל ההתבגרות" מוגדרת כתקופה המקשרת בין ילדות לבגרות. תחילתה

בגיל 10-12 שנים, עם התחלת ההתפתחות הגופנית-מינית, וסיומה בחברה הישראלית נקבע לגיל 18 שנים, עם הגיוס לצה"ל (בארצות-הברית מוגדר גיל התבגרות עד גיל 21-24 שנים)

את תקופת ההתבגרות מאפיינים שינויים בכמה תחומים: גופניים, רגשיים ומשפחתיים-חברתיים. בני נוער בגיל ההתבגרות אינם קבוצה אחידה והומוגנית. יש חוסר אחידות בין שלבי ההתפתחות הגופנית, הרגשית והחברתית. שלבים אלו עובר כל מתבגר בדרכו האישית והייחודית. בהשוואה לעבר, ההתבגרות כיום ארוכה יותר ומתחילה מוקדם יותר. הסיבות לתופעה זו מגוונות, ובהן שיפור בתנאי והרגלי התזונה וריבוי המיומנויות והידע שהחברה מצפה מאיתנו לרכוש בטרם ניחשב בוגרים.

השינויים הכרוכים בכניסה לגיל ההתבגרות מופיעים בנערות סביב גיל 10-12 שנים,

ואצל הנערים בגיל 13 שנים. בתקופה קצרה זו מתרחשים גדילה לגובה, עלייה במשקל ושינויים במבנה הגוף.

את תחילת ההתבגרות מאפיין המעבר מתלות בהורים לעצמאות וזהות עצמית. המתבגר מגלה פחות עניין בפעילויות ההורים, מתרחק מהם בהדרגה ומקדיש את רוב זמנו לפעילות עם בני גילו. ההבשלה הפסיכולוגית של המתבגר כרוכה בתופעות של מרידה בסמכות ההורים, ועל כן לא נדירה יצירת מתחים בינו לבין הוריו. מצבי הרוח המשתנים והבלתי צפויים תורמים גם הם למתחים אלו.

השינויים הגופניים המהירים גורמים להתעסקות-יתר של המתבגר בדימוי הגוף שלו ובהופעתו החיצונית. כך אפשר למצוא את הנער או הנערה מבליים זמן רב מול המראה בחדרם.

הרצון לפתח זהות עצמית, לפרוץ גבולות ולהוכיח "הצטיינות" בקרב קבוצת הייחוס, הוא הסיבה שבגיל זה התחילו לעשן רוב המעשנים הבוגרים, וכן עולות הדרישה לאופנוע ושאר התנהגויות מסוכנות (אלכוהול, נהיגה בשכרות, סמים). המתבגרים עצמאיים ברוב פעולותיהם, וגם שואפים להסתגר בקרב בני גילם ולהתרחק מן ההורים. עובדות אלו מקשות על המעקב ההורי ההדוק, המובן מאליו בגילים יותר צעירים. עם זאת הסיכון לבריאותו וחוסנו הרגשי של מתבגר הם גבוהים דווקא בגיל זה לקראת סיום תקופת ההתבגרות, יורדת חשיבותם של ערכי הקבוצה, המתבגר נעשה נינוח בנוגע לערכיו וזהותו שלו, והוא מתחיל להקדיש זמן לבילוי עם אדם אחד-בן המין השני. מגיל 17 ואילך מתחיל תכנון התוכניות לעתיד, מתפתחת היכולת לדחיית סיפוקים ולפשרנות. בתקופה זו המתבגר אף מקבל מחדש את עצות ההורים וערכיהם, לאחר שגיבש לעצמו זהות עצמאית .

ואם הגענו עד הלום, נראה שכן הצלחנו לעשות משהו בסדר... ועברנו את גיל ההתבגרות בשלום.

בקולנוע משתקפים כל הנושאים האלה, כמו מראה המחזירה לנו תמונה של עצמנו. הקולנוע לעיתים מתאר מצבים קיצוניים יותר מאשר בחיים, אך הקיצוניות מבליטה את התופעה, שהיום בעידן המתירני, סקס, סמים, אלכוהול וסיגריות הם "מצרכים" בלתי נפרדים מגיל ההתבגרות. הקולנוע מדגיש גם את השינוי בנורמות החברתיות, היום, להגיע לגיל 20 ולהיות בתול נחשב לבושה. בעבר, איבוד הבתולים נחשב לבושה. הבמאים של סרטי ההתבגרות משתדלים להציג כמה זוויות ראייה על כל נושא, בכדי לא לנקוט בדעה בשחור או בלבן בלבד.

איך הקולנוע טיפל בנושא גיל ההתבגרות לאורך ההיסטוריה?

עד לפני שנים מעטות, הופקו רוב סרטי המתבגרים על ידי מפיקים עצמאיים ובתקציבים צנועים, אבל בשנים האחרונות הצטרפו גם האולפנים הגדולים. הסיבה נעוצה בעלות הזולה של הפקת הנעורונים (אין צורך להשקיע בפעולות מתוחכמים, ניתן לשתף בהם שחקנים צעירים ואלמונים ששכרם אינו גבוה, והשיווק שלהם קל יחסית) והרווח כמעט מובטח.

8 טיפים להפקת סרט מתבגרים מצליח

1. טיימינג נכון. לא מוציאים סרט נוער בשבוע של הסופרבול, ולא במקביל לסרטי נוער אחרים.
2. בשום אופן לא לעשות סרטים נוסטלגיים, "קארי 2" נכשל כי אף אחד לא ידע מה זה קארי המקורי.
3. התקציב חייב להיות נמוך. זה מאפשר ניסוי ותהיה בנכבי הקול החדש בלי לסכן יותר מדי כסף.
4. אם יש סיפור טוב, לא צריך כוכבים. שרה מישל גלר לא עזרה ב"SIMPLY IRRESISTABLE".
5. יש לכוון בעיקר לקהל של צעירות או לזוגות צעירים בדייט.
6. עיבוד אופנתי לסיפור שקספירי, ג'יין אוסטני או ג'ורג' ברנרד שואו תמיד הולך.
7. אם אתם לא בטוחים, תסדרו תפקיד לדרו בארימור. היא טובה לצעירים ומביאה גם קהל מבוגר יותר.
8. סרטי מדע בדיוני מצליחים רק אם מתייחסים אליהם ברצינות, דוגמת "המאטריקס" מותחן מדע בדיוני פילוסופי שהביא הרבה בנים לקולנוע. אפקטים מיוחדים לא מספיקים. הצעירים יודעים להבדיל בין משחק וידיאו לסרט.

אבל, מעבר להיבט הכלכלי,

אפשר לבחון את סרטי הנעורים גם

מנקודת מבט סוציאל-תרבותית, שכן

תרבות הנוער בכל תקופה משפיעה על

הנעורונים ומושפעת מהם- אם

בהתנהגות, בטרנדים האופנתיים,

בדיבור, במוזיקה ובכל שאר תחומי החיים

של המתבגר. כמעט לכל אחד שמורה

פינה חמה לסרט כלשהו, שהשפיע עליו

שנים אחרי שצפה בו בנעוריו (עלי באופן

אישי- הסרט "גריז" שאני זוכרת כמעט

את כולו בעל פה).

מבקרי קולנוע מרבים להתלונן על העלילה הפשוטה והקלישאית המאפיינת את רוב

הנעורונים המודרניים ועל הדמויות השטוחות והסטריאוטיפיות, שהן או מתוחכמות מידי לגילן

או רפות שכל. המבקרים אף מציינים את התסריטים הלא אמינים והלא יצירתיים, שחלק

מהם גובל בטמטום של ממש או בגסות רוח וחרמנות בלתי נסבלת. לעומת זאת, בני הנוער,

מצביעים ברגליים, וממלאים את בתי הקולנוע, נראה כי סרטים אלה, למרות ההסתייגויות,

מצליחים להיות רלוונטיים מאוד לחיי היומיום שלהם, הכוללים מאבקים על הסטטוס החברתי, ניכור מההורים, תהיות מיניות, גיבוש האישיות והדימוי העצמי ועוד.

ההיסטוריה של סרטי הנוער מתחילה כבר בשנות החמישים, יש הרואים את שורשיה בשנות השלושים של המאה שעברה. בעשרות השנים שחלפו מאז, יצאו נעורונים שחלקם הפכו לקלאסיקות ויישמרו לעד בזיכרון הקולקטיבי של בני דורם. סרט הנעורים האולטימטיבי היה "מרד הנעורים" (1955), שהפך את ג'יימס דין לכוכב ענק ולמודל חיקוי של דור שלם כמעט בין לילה. אין ספק שהסרט הצליח ללכוד בצורה מדהימה את "רוח התקופה" שבה נעשה, לפחות מבחינת הנוער. דין היפה והמיוסר, בטי שירט לבנה וג'ינס, מגלם בסרט נער מתבגר מהמעמד הבינוני, בעל רקע עברייני, העובר לגור עם משפחתו בעיר חדשה. הוא מנסה להתאקלם, אך שוב מסתבך בתגרות רחוב, מרוצי מכוניות ועימותים עם החוק. הוא מתמרד נגד הוריו האטומים והקרירים ונגד החברה בכלל, ומקווה למצוא את האהבה והחום שמנעו ממנו בחיקה של חברתו החדשה ג'ודי, בגילומה של נטלי ווד. הסרט העז לעלות את הנושאים ה"אסורים": אלימות, עבריינות נוער, הניכור מההורים בפרט ומחברת המבוגרים בכלל, אהבה וסקס, ואפילו העיסוק במרוצי מכוניות, שאפיין את הנוער באותה תקופה.

"זוהר בדשא" של איליה קזאן הוא סרט נעורים נוסף שביטא את רוח התקופה, וגם בו כיכבה נטלי ווד, הפעם לצידו של וורן בייטי הצעיר. גם סרט זה הצליח לבטא את בדיוק מצמרר ונועז יחסית את תוצאותיו ההרסניות של הניכור בין בני הנוער והוריהם בשנות החמישים, בעיקר על רקע המוסר הכפול בכל הנוגע לסקס לפני הנישואים אצל בנים ובנות, ועל רקע של הדחקות מיניות.

הסרט המכונן של בני הנוער בשנות השבעים היה כמובן "אמריקן גרפיטי" (1973) של המפיק פרנסיס פורד קופולה והבמאי ג'ורג' לוקאס. עם צאתו יצר סנסציה גדולה, הפך לשובר 'קופות וייצר כוכבים כמו ריצ'רד דרייפוס, הריסון פורד ורון האוורד. הסרט תיאר בצורה משעשעת ונוסטלגית אך אמינה את חיי הנוער האמריקאני בתחילת שנות השישים ואת התחבטויותיו בנוגע להתבגרות המינית, הדימוי העצמי והצורך לעשות החלטות גורליות לגבי העתיד. בתקופה זו כבר מותר היה לנוער לדבר בגלוי עם סקס, ואפילו על התנסויות עם

פרטנרים שונים. "אמריקן גרפיטי" מתרחש בקיץ '62. ארבעה חברים טובים מבליים לילה בשיטוט גאוותני במכוניותיהם, ומחפשים סקס ואהבה. הפסקול הנפלא שליווה את הסרט היה הראשון שעשה שימוש בלהיטים הגדולים של התקופה. גם סרטים רבים אחרים שנעשו באותה תקופה ("גריז", הצגת הקולנוע האחרונה ו"אסקימו לימון" הראשון משנת 1978) חזרו בנוסטלגיה לשנות החמישים ותחילת שנות השישים,

נושאים פופולאריים בסרטים
1. היררכיות חברתיות, מאבקים בין הקבוצות וניסיונות פיוס. דוגמאות: "מועדון ארוחת הבוקר", "יפה בורוד", "נערי הכרך", "נקמת היורמים", "למות מצחוק".
2. המייקאובר. דוגמאות: "קולוס", "יש לה את זה", "את מטריפה אותי".
3. איבוד הבתולים. דוגמאות: "קידז", "אמריקן פאי".
4. נשף הסיום. דוגמאות: "את מטריפה אותי", "יפה בורוד", "אמריקן פאי", "יש לה את זה", "שיגעון של נשף".
5. פיתוי של אישה מבוגרת. דוגמאות: "אמריקן פאי", "קלאס".

לתקופה שלפני רצח הנשיא קנדי ומלחמת וייטנאם, לעידן התמימות והאהבה של "ילדי הפרחים". בשנות השמונים חלה פריחה מחודשת של הז'אנר, עם צאתו של "מועדון ארוחת הבוקר" (1984) של ג'ון יוז. הסרט ביטא באמינות, שוב, את הלחצים, הניכור והתפכחות הנוער וההורים, המורים והממסד. יוז הוכיח כי הבעיות של בני הנוער עלולות להיות רציניות

קשות והרות גורל וכי יש להתייחס אליהן ברצינות הראויה.

הסרט מספר על חמישה בני נוער משיקגו, המרותקים לבית הספר למשך סוף השבוע בגלל מעשה קונדס שעשה אחד מהם.

"מועדון ארוחת הבוקר" מבטא דור של מתבגרים, רובם בני המעמד הבינוני הלבן המנסים לשרוד ולמצוא משמעות כלשהי בעולם שטחי ולא מאושר, שיש בו פערי מעמדות בהתרסה כלפי ההורים, שעובדים קשה ומרוויחים ממון רב כדי שיוכלו להעניק לילדיהם "הכל", אך בדרך שוכחים להעניק להם את מה שחשוב באמת- תשומת לב, הבנה וחום אנושי.

ההתפתחות הטבעית מסרטים כמו "מועדון ארוחת הבוקר" הייתה גל סרטי "דור האיקס", כמו "מציאות נושכת" של בן סטילר ובכיכובו ואפילו "טריינספוטנינג", המבטאים את התוצאות העגומות של רדיפת הכסף היאפית, אובדן הדרך והערכים המוסריים, הריקנות, הניכור והשעמום הנוראי של בני הנוער בשלהי המילניום ובתחילת שנות האלפיים- תחושות

קשות המובילות באופן בלתי נמנע לחיפוש אחר ריגושים קיצוניים ואולי גם משמעות, בעזרת

סמים, אלימות ופשע.

"American Pie" – "אמריקן פאיי"

אמריקן פאיי היא קומדיית נעורים משנת 1999 שזכתה לפופולאריות מסוימת בקרב

קהל היעד שלה. הסרט מאופיין הומור וריבוי התייחסויות מיניות. לאחר שהצליח בקופות צולמו לסרט שני המשכים - אמריקן פאיי 2, ואמריקן פאיי 3 - החתונה.

הסרט מספר את סיפורם של ארבעה תלמידי י"ב ממישיגן (ג'ייסון ביגס, תומאס יאן ניקולס, כריס קליין ואדי קי תומאס) שמנסים ללא הצלחה לאבד את בתוליהם ומתחייבים זה בפני זה לעשות זאת עד לנשף סיום השנה.

קווין מאירס (ניקולס) נחשב למנהיג החבורה. הוא מנסה לשקם את יחסיו עם חברתו ויקי (טרה רייד). כריס "אוז" אוסטרייכר (קליין) הוא שחקן בנבחרת הלקרוס של התיכון. הוא מצטרך למקהלת הג'ז של בית הספר כהזדמנות להכיר בנות. פול פינץ', האינטלקטואל המתוחכם, משלם לאחת מהנערות בתיכון כדי שתפיץ שמועות על יכולותיו המיניות. ג'ים לווינשטיין (ביגס) מנסה לשאת חן בעיני נדיה (שאנון אליזבת), אורחת מצ'כוסלובקיה, הוא מזמין אותה לביתו כדי ללמוד, ומנצל את ההזדמנות בעת שהיא מחליפה בגדים כדי לצפות בה באמצעות מצלמת אינטרנט. נדיה מוצאת את אוסף הפורנוגרפיה של ג'ים ומתחילה לאונן, ולאחר מכן מסכימה לשכב איתו, אך הוא סובל משפיכה מוקדמת. למבוכתו, הוא מגלה כי כל האירוע נצפה על ידי חבריו דרך האינטרנט. הסרט מסתיים בתאור המסיבה בביתו של סטיפלר, דמות משנה בסדרה, בה מצליחים כל הארבעה לאבד את בתוליהם. קווין וויקי שוכבים ונפרדים כיוון שהם מתכננים ללמוד בקולג'ים מרוחקים (אוניברסיטת מישיגן, אוניברסיטת קורנל); "אוז" שוכב עם הת'ר (מינה סובארי), נערה מהמקהלה; פינץ' שוכב עם אמו של סטיפלר; ג'ים שוכב עם מישל (אליסון האניגן), הנערה הלא פופולרית, ומגלה כי למרות תדמיתה היא בעלת ניסיון מיני עשיר וחריג.

הסרט עוסק בנושא המביך ביותר של גיל ההתבגרות, אובדן הבתולים. הסרט הופך את הנושא המביך הזה למשהו מצחיק ומוגזם. דווקא העיסוק בנושאים ה"אסורים" כמו מין, מעסיק והעסיק תמיד את האנושות כולה, ולכן זהו נושא אוניברסאלי.

בני בגיל ההתבגרות

בסרט "אמריקן פאי" מתמודדים הבנים עם המיניות המתפרצת שלהם שעולה על גדותיה, ולא נותנת להם מנוח: הם חייבים לאבד את הבתולים. בנוסף, מניע אותם גם לחץ חברתי, שלפיו זו בושה לסיים את הקולג' בתולים. הם כורתים ברית ביניהם, המחייבת אותם לקיים יחסי מין עד נשף הסיום, כלומר יש להם שלושה שבועות. "הברית" מחזקת אותם, מנחמת אותם ומדרבנת אותם. כל אחד מהארבעה מתמודד עם האתגר בסגנונו האישי. דרך כל מקרה לומדים הבנים ואיתם הצופים, על ההבדלים בין בנים לבנות. למשל, אחד מהגיבורים לומד על הצורך של הבנות, שנראה לו טיפשי, לשמוע שאוהבים אותן לפני ביצוע האקט. ההגשמה המינית מחזקת אותם ואף הם מאמצים לעצמם תדמית חדשה בעקבות אובדן הבתולים.

המיניות העסיקה את הבנים מאז ומעולם. כבר מאגדות הילדים אנו יכולים ללמוד על כך. למשל, ישנה אגדת ילדים ידועה על נסיכה שקיבלה שאביה כדור לשחק, הכדור נפל לבאר ורק הצפרדע יכול להביא לה אותו. הנסיכה מבקשת את הכדור מהצפרדע, אך הצפרדע מוכן להחזיר לה את הכדור רק אם תנשק אותו. למרות שהצפרדע מגעיל, נאלצת הנסיכה לנשק את הצפרדע המכוער והוא הופך לנסיך יפה תואר. ברוננו בטלהיים, מנתח את האגדה הזו, ומסביר אותה מבחינה פסיכולוגית כפחד של הבן מפני הבת בהיותו בתול (צפרדע מכוער וירוק) ואחרי המימוש של הנשיקה (המתארת בעדינות את האקט של אובדן הבתולים) משתנה התדמית שלו לנסיך יפה תואר.

בנות בגיל ההתבגרות

בסרט "אמריקן פאי" כשהבנים סיכמו בינם לבין עצמם שיאבדו את בתוליהם- הבנות לא יודעות על כך דבר. למשל ויקי (טרה ריד) גם היא בתולה, ואין לה מושג מה מתכנן עבורה החבר שלה אוז (כריס קלאיין). היא מוכרחה לשמוע ממנו את המשפט: "אני אוהב אותך", אך הוא לא הצליח עד כה להגיד לה כי לא היה בטוח ברגשות שלו כלפיה. אולי גם בגלל הפחד ל"הסגיר" את רגשותיו ולחשוף את עצמו. ואילו היא מוכרחה לקבל ביטחון דווקא מהצד הרגשי לפני שהיא "מתמסרת" לגבר שלה. הסיטואציה המתוארת אופיינית לבנות, שהן שמות את הדגש על הצד הרגשי, הן נקשרות מבחינה רגשית. אצל הבנות מין מעורב בעיקר ברגש, הן לא כל כך מפרידות בין השניים, בעוד שבנים (לפי הסרטים), יכולים להפריד ולשים את המין כמטרה לעצמה.

יוצרי הסרט

במאי- פול וייץ

תסריט- אדם הרץ

מפיקים- כריס וייץ, וורן זייד פרי, כריס מור

צלם- ריצ'רד קרודו

עיצוב- פול פיטרס

מוסיקה- דיייד לורנס

שחקנים

ג'ייסון ביגס- ג'ים

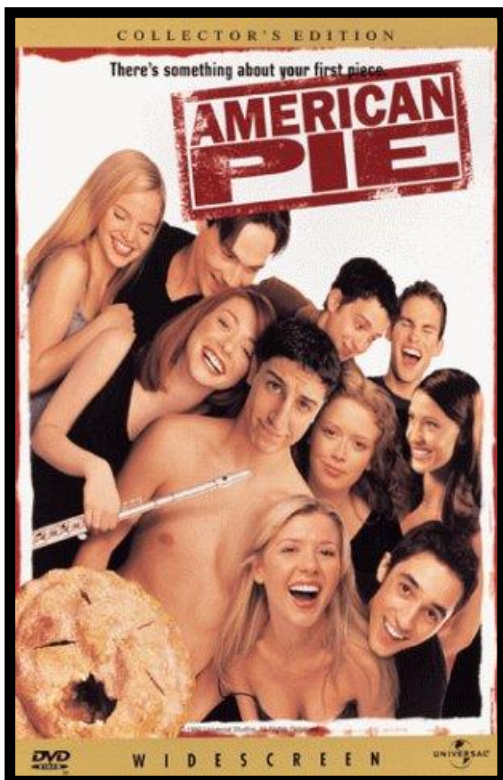
ג'ניפר קולידג' - אמו של סטייפלר

שנון אליזבט- נדיה

אליסון האניגן- מישל

כריס קליין- אוז

יוג'ין לוי- אביו של ג'ים

חברת הפצה- יוניברסל פיקצ'רס

תאריך יציאה- 9 ביולי 1999 ארה"ב

משך הסרט- 95 דקות

"shr's all that" – "יש לה את זה"

בבסיס הסרט מונחת אגדת "הברווזון המכוער". מדובר בשמיניסטים מתיכון יוקרתי בלוס אנג'לס המתכוננים לנשף הסיום. "מלך השכבה", זאק סילר (פרדי פריס ג'וניור), ננטש בתחילת הסרט על ידי חברתו, "מלכת השכבה", טיילור ווהן (ג'ודי ליין אוקיף) המתאהבת בבחור אחר. זאק- תלמיד מצטיין וקפטן נבחרת הכדורגל של בית הספר- מתערב עם חברו הטוב, שיצליח להפוך כל נערה ל"מלכת נשף הסיום" של בית הספר. הכל שאלה של עיצוב שיער נכון ומייק אפ במידה.

הנערה שנבחרת לצורך ההתערבות היא לייני בוגס (רייצ'ל לי קוק), היא הברווזון המכוער והדחוי של השכבה. לייני היא צעירה פריקית ואמנית זועמת, רצינית להחריד. אמה מתה לפני עשר שנים ולכן היא מתבגרת מוקדם מכולם, היא משגיחה על אביה ועל אחיה המטורלל, לומדת ועובדת כמוכרת פלאפל. בהתחלה לייני דוחה את חיזוריו העקשניים של זאק, אבל ככל שמתקרב מועד הנשף, צומחת בין השניים חברות בלתי צפויה, חברות המחוללת שינוי בשניהם. לייני מסירה את שריון הניכור, משפרת את הופעתה החיצונית, ואף מתמודדת מול טיילור הפופולארית על התואר מלכת נשף הסיום. במקביל, מה שהחל עבור זאק כהתערבות סתמית הולך ומתפתח להתאהבות עזה בצעירה המוזרה.

בנים בגיל ההתבגרות

בסרט "יש לה את זה" הדגש הוא על הניגוד בין היופי החיצוני והיופי הפנימי. הבנים נמשכים למראה, לאישה הנערה יפה, הם אינם מתעניינים במי שהם באמת אלא רק במראה החיצוני שלה. אישה שאוהבים אותה נהיית "יפה" בעיני המאהב גם אם היא בעצם מכוערת. כלומר, כל אחת יכולה להיות יפה, לכן, ההתערבות ש"כל אחת יכולה להיות מלכה" היא הבסיס לסרט. הסרט "מחנך" אותנו "לא לשים את הדגש על הקנקן אלא על מה שיש בתוכו". השינוי שמחולל גיבור הסרט באותה נערה שולית, רצינית זועמת הוא שינוי בביטחון העצמי שלה. כך גם ב"ברווזון המכוער"- ברגע שהוא התבגר, כלומר הגשים את עצמו, פתאום כולם ראו בו ברבור יפה תואר, וכמובן שבעקבות כך גם הוא ראה את עצמו כיפה תואר. כך גם

הגיבורה- ברגע שרואים בה יפה ומיוחדת גם היא רואה את עצמה כזאת. ברגע שמשהו פנימי משתנה בה היא כבר לא מרירה וזועמת, היא נאהבת ואוהבת. השינוי הפנימי מחולל שינוי חיצוני. "מי שיפה מבפנים יפה מבחוץ". גם הנער עובר שינוי, הוא כבר לא מתעניין רק במי שתאים ל"רמה שלו", המראה החיצוני, הכסף והחומריות אינם משחקים תפקיד בעיניו.

בנות בגיל ההתבגרות

בסרט "יש לה את זה" הגיבורה עוברת טרנספורמציה, מדמות מוזרה זועמת עצובה ורצינית להחריד באופן קבוע, היא משתנה ונהיית נינוחה, צחקנית ומתוקה. ברגע שהגיבורה הרגישה אהובה ורצויה, היא יצאה מהתפקיד של המוזרה, והופכת ליפה. היופי החיצוני הוא כמובן רק משל ליופי הנפשי.

יוצרי הסרט

במאי- רוברט איסקוב
תסריט- ר. לי פלמינג ג'וניור
מפיקים- פיטר אברמס, רוברט ר., ריצ'רד נ. גלרשטיין

צלם- פרנסיס קני

מוסיקה- סטיוארט קופלנד

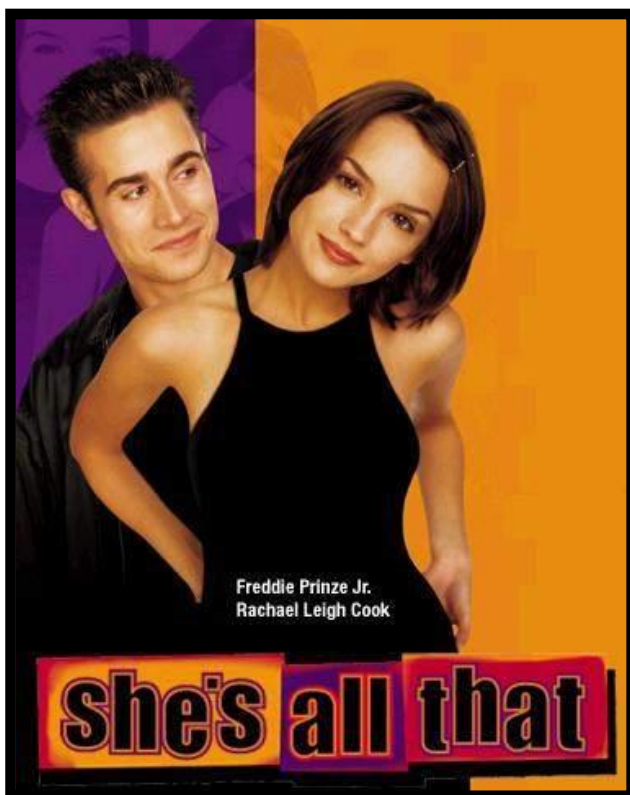
שחקנים

פרדי פריס ג'וניור- זאק סיילר
רייצ'ל לי קוק- לייני בוגס
ג'ודי לין אוקוף- טיילור ווהן
אנה פאקווין- מקמי סיילר
קיידין קאלקין- סיימון בוגס

תאריך יציאה לאקרנים- 13 ביולי 1999

ארה"ב

משך הסרט- 96 דקות

" The Basketball - "נעורים" Diaries"

יומן נעורים הוא סרט אמריקני משנת 1995. הסרט מבוסס על יומניו של ג'ים קארול, אותם כתב במשך שלוש שנים (מגיל 13). ביומנים מתואר כיצד הוא מאבד את תמימותו ונחשף לעולם הפשע והסמים.

ג'ים קארול (ליאונרדו דיקפריו) הוא שחקן בקבוצת הכדורסל של התיכון. חייו ממוקדים בכדורסל, וחלומו הוא להפוך לשחקן כדורסל מפורסם. מדי פעם בפעם הוא לוקח סמים עם חבריו, ובהדרגתיות הוא נופל לעולם החשוך של הפשע והסמים. כשאמו מגלה כי התמכר לסמים היא מגרשת אותו מן הבית. ג'ים נאלץ לנדוד ברחובות ניו יורק ביחד עם חבריו אשר לוקחים סמים, גונבים, מבצעים שוד ואף רוצחים. ככל שעובר הזמן מצבו של ג'ים נעשה גרוע יותר, ונראה כי לעולם לא יוכל להתנתק מהתמכרותו. בתוך חיי הרחוב המזיעים הללו מגלה ג'ים שהוא נער רגיש בעל כישרון כתיבה, שהעצלות היא הזנב של השטן. צריך לזכור שהקתוליות של תושבי מנהטן מובלטת לאורך הסרט, ולכן המילה שטן היא לא סתם ציור. יומן הנעורים של ג'ים הוא יומן הנעורים של ג'ים קרול, שפורסם כספר ומתוכו נלקחו סצנות קסומות, למשל סצינת הרחצה בנהר המזוהם. הנערים נראים בו פגיעים כל כך, עירומים ללא חולצות, מול המגדלים האפורים של העיר המתועשת. הדמויות המשתעותיות בסרט הן הכושי הצדיק המציל את ג'ים ממוות וגומל אותו מסמים. דמותו הטרגית קומית של מאמן הכדורסל ההומוסקסואל וכמובן חברו הטוב של ג'ים שמת מסרטן.

כאשר יצא הסרט לאקרנים הוא הוביל למחלוקת כבדה, עקב תיאורי ההתמכרות לסמים, הזנות ועוד מספר נושאים השנויים במחלוקת. בהקרנת הסרט הורדו מספר קטעים ובדרום קוריאנה הסרט אף הוחרם. המחלוקת התעוררה שוב בעקבות הטבח בתיכון קולומביין ב-20 באפריל 1999. בסרט ישנה סצינת חלום שבה ג'ים נכנס לבית הספר לבוש במעיל גשם שחור ויורה במספר תלמידים ומורים ברובה ציד, תוך כדי עידוד של חבריו.

בנים בגיל ההתבגרות

בסרט "יומן נעורים" הדגש הוא על בדיקת הגבולות. בני נעורים בוחנים מה מותר ומה אסור בכל תחום מתחומי החיים. הם אינם מקבלים את העולם שהמבוגרים "בנו", הם חייבים להתנסות בכל דבר בעצמם, להרחיק לכת, לנגוע בגבול ולפעמיים גם לעבור אותו, כלומר לנסות גם את מה שאסור, לא מוסרי ולא חוקי, ורק אז לבנות לעצמם את חוקי החיים. הבעיה היא שלפעמים הם מרחיקים לכת, וטוב שהיה מישהו מבוגר שיכול היה לעזור ואף להציל ממוות. הסרט מטפל בבעיות גיל ההתבגרות מזווית קצת שונה מהסרטים הקודמים. כאן אין הבדל בין בנים לבנות, גם הבנות סקרניות ורוצות להתנסות, גם בנות בודקות את הגבולות ומנסות לעבור אותו לא פעם לצד השני.

יש משהו שאופייני לבנים, וזה הקבוצתיות, התחרותיות, השאיפה להצלחה קבוצתית, רוח ספורטיבית והחברות המיוחדת בתוך הקבוצה. בנים מאז ומתמיד הסתדרו בקבוצות, אם זה בצבא (שרוב שנות ההיסטוריה היה מורכב מגברים בלבד) ואם זה בגיל ההתבגרות.

יוצרי הסרט

במאי- סקוט קלברט
מפיקים- ליז הלר, ז'אן ברו מנוליס
תסריט- ברייאן גלובוף
צלם- דייוויד פיליפ

שחקנים

ליאונרדו די קאפריו- ג'ים קרול
מרקי מרק (וולברג)- מיקי
לורין ברקו- האם
ברונו קירבי- המאמן

חברת הפצה- "ניו ליין סינמה"

תאריך יציאה לאקרנים- 21 באפריל 1995 ארה"ב

משך הסרט- 100 דקות